

Sygn. akt III AUa 195/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SA Małgorzata Pasek
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2015 r. w Lublinie

sprawy K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 19 grudnia 2014 r. sygn. akt VII U 600/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 195/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 lutego 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił K. B. prawa do emerytury na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) z uwagi na to, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył K. B. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił K. B. prawo do emerytury od dnia 30 listopada 2012 r.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących podstawach faktycznych i prawnych.

K. B., ur. (...), w dniu 30 listopada 2012 r. złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł informację, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku oraz znajdujących się w aktach ZUS organ ustalił na dzień 1 stycznia 1999 r. łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 29 lat 1, miesiąca i 8 dni, tj. 28 lat, 8 miesięcy i 4 dni okresów składkowych oraz 5 miesięcy i 4 dni okresów nieskładkowych.

Organ rentowy zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okres wynoszący 8 lat, 3 miesiące i 5 dni. Zakład nie uwzględnił okresu pracy w szczególnych warunkach od 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...), ponieważ wykonywanie różnego rodzaju obowiązków, np. administracyjno-biurowych lub wykonywanie ich w niepełnym wymiarze czasu pracy, nie może stanowić podstawy do zaliczenia takiej pracy do pracy w szczególnych warunkach. W tym stanie rzeczy wydana została zaskarżona decyzja.

W celu dokonania niezbędnych ustaleń Sąd Okręgowy dopuścił dowody z dokumentów znajdujących się w aktach ZUS i aktach osobowych wnioskodawcy oraz dowody osobowe w postaci zeznań wnioskodawcy K. B. i świadków: H. D., E. K., J. L. oraz C. R..

Na podstawie zgromadzonego materiału Sąd Okręgowy ustalił, że K. B. został zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w L. z dniem 2 sierpnia 1971 r., gdzie pracował do 31 grudnia 1989 r. Wnioskodawcy wydane zostało świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach w powyższym zakładzie na stanowiskach: monter centralnego ogrzewania oraz mistrza obwodu cieplnego, które nie było kwestionowane przez organ rentowy. Następnie wnioskodawca z dniem 1 stycznia 1990 r. został zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w K. na stanowisku kierownika obwodu. Powyższe przedsiębiorstwo było następcą (...)u, w którym skarżący pracował w latach 1971-1989. Wnioskodawca, będąc zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w K., wykonywał te same czynności na tym samym obwodzie, co wcześniej będąc zatrudnionym w (...)u, z tymże zmieniona została nazwa stanowiska z mistrza obwodu cieplnego na kierownika obwodu. W spornym okresie K. B. był zatrudniony przez cały czas na stanowisku pracy jako kierownik eksploatacji obwodu cieplnego. Do obowiązków wnioskodawcy należał bezpośredni nadzór pracy pracowników zatrudnionych na stanowiskach: monter instalacji CO, elektromonter, monter automatyki cieplnej, ślusarz, spawacz. Wnioskodawcy podlegał jeden brygadzysta oraz od 8 do 15 pracowników. Wnioskodawca po przyjsciu do pracy sprawdzał listę obecności pracowników oraz sprawdzał książkę zapisów parametrów cieplnych miasta K., którą prowadził dyżurny w nocy. Zajmowało mu to kilkanaście minut. Następnie sprawdzał książkę zgłoszeń lokatorów i awarii cieplnych i dawał polecenia pracownikom do usuwania tych awarii. Wypełniał dla pracowników karty zgłoszeń. Następnie po usunięciu awarii potwierdzał w kartach jej usunięcie i wydawał następne polecenie. Ponadto wnioskodawca przydzielał do brygady odpowiednią ilość osób oraz zamawiał potrzebny materiał. Wykonywał też plany remontów, sprawozdania, karty przepracowanych godzin. Wnioskodawca sprawował bezpośredni nadzór nad wykonaniem prac przez pracowników. Chodził od brygady do brygady i sprawdzał wykonane prace. Nadzorował również poważniejsze awarie, takie jak awarie sieci cieplnych, np. pęknięcie rury CO, uszkodzenie pompy na wymiennikowni. W okresie letnim K. B. nadzorował (...). Wymieniane były skorodowane sieci, pompy, wymienniki, grzejniki i instalacje w budynkach. Wnioskodawca pracował po 8 godzin dziennie, w godzinach od 7 do 15, łącznie z sobotami. W przypadku zaistnienia awarii czas pracy był nienormowany. W jednej z wymiennikowni osiedlowych mieściła się siedziba obwodu, w której wnioskodawca miał swój pokój z biurkiem, obok zaś znajdowała się szatnia i warsztat dla pracowników.

Stosunek pracy w omawianym zakładzie pracy ustał z wnioskodawcą w dniu 22 grudnia 1999 r. K. B. zwrócił się do pracodawcy o wydanie świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych w okresie od 1 stycznia 1990 r. do 22 grudnia 1999 r., jednak pracodawca odmówił wydania mu tego dokumentu. Wobec powyższego K. B. złożył pozew do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, w którym domagał się wydania w/w świadectwa pracy. W wyroku z dnia 12 listopada 2012 r., sygn. VII P 248/12, Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu (...) Sp. z

o.o. w K. wydanie K. B. świadectwa pracy w warunkach szczególnych, potwierdzającego, iż wnioskodawca wykonywał w okresie od 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia 1998 r. pracę w warunkach szczególnych. Powyższe orzeczenie nie zostało zaskarżone. Przedmiotowe świadectwo zostało wydane w dniu 21 grudnia 2012 r. oraz złożone przez wnioskodawcę do organu rentowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o wskazane dowody uznając je za spójne, wzajemnie się uzupełniające a tym samym zasługujące na przyznanie wiarygodności.

Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadków: H. D., E. K. oraz C. R.. Sąd podkreślił, że świadkowi ci są osobami obcymi dla wnioskodawcy oraz byli zatrudnieni razem z nim w tym samym zakładzie pracy. Mieli zatem możliwość poczynienia niezbędnych spostrzeżeń w zakresie charakteru czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, jego obowiązków, warunków zatrudnienia i zasad organizacji pracy. Świadkowie dokładnie określili, jakie wnioskodawca wykonywał czynności oraz omówili inne okoliczności dotyczące jego zatrudnienia. Zdaniem Sądu Okręgowego zeznania tych świadków były logiczne i spójne, korelowały ze sobą i z zeznaniami skarżącego, a z uwagi na to, że świadkowie są osobami obcymi dla K. B., nie mieli żadnego interesu w korzystnym dla niego rozstrzygnięciu. Powyższa ocena dotyczyła również zeznań samego wnioskodawcy, skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. L., gdyż świadek ten nie dysponował wiedzą na temat rzeczywiście wykonywanych czynności przez wnioskodawcę i sam przyznał że „dokładnie nie wie, co robił wnioskodawca i odnosi się tylko ogólnie do zadań jakie wykonują kierownicy w każdym Przedsiębiorstwie (...)”. Zeznania świadka J. L. wskazujące na to, iż wnioskodawca nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych w spornym okresie, miały zdaniem Sądu Okręgowego charakter ocenny, nie dotyczyły faktów i przez to nie zasługiwały na uwzględnienie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony również w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawartych w aktach organu rentowego oraz w aktach osobowych wnioskodawcy. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Strony nie kwestionowały tych dokumentów. Z tych względów Sąd obdarzył je wiarą.

Sąd podzielił również argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 12 listopada 2012 r., w którym Sąd ten nakazał pozwanemu (...) Sp. z o.o. w K. wydanie K. B. świadectwa pracy w warunkach szczególnych, potwierdzającego, iż wnioskodawca wykonywał w okresie od 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia 1998 r. pracę w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego w świetle ustalonego stanu faktycznego odwołanie wnioskodawcy należało uwzględnić na podstawie art. 184 ust. 1 i 2 w związku z art. 32 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust. 1, 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.)

Sąd Okręgowy wskazał, że w sprawie bezspornym było, że wnioskodawca w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się 25-letnim stażem pracy oraz że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach ZUS i osobowych wnioskodawcy oraz jego zeznaniach złożonych w trybie art. 299 k.p.c. i zeznaniach świadków, pozwoliło w ocenie Sądu Okręgowego ustalić w sposób pewny, że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych będąc zatrudnionym w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. w okresie od 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia 1998 r.

Czynności wykonywane przez wnioskodawcę w powyższym okresie opisane są w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 tj. „kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace

wymienione w wykazie” oraz w wykazie A, dziale II tj. „prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych”.

Odnosnie uznanych okresów pracy jako pracy w warunkach szczególnych, Sąd Okręgowy podkreślił, że w pełni aprobuje stanowisko Sądu Najwyższego, które nakazuje przy ustalaniu, czy praca wykonywana była w warunkach szczególnych, kierować się przede wszystkim rzeczywistym zakresem obowiązków, a nie nazwą stanowiska pracy (por. wyrok z dnia 19 maja 2011 r., sygn. III UK 174/10, wyrok z dnia 9 marca 2010 r., sygn. I UK 324/09; wyrok z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. I UK 393/10). Nie ma zatem znaczenia fakt, że wnioskodawca formalnie miał powierzone stanowisko pracy, które nie zostało wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do odpowiedniego aktu resortowego skoro ustalono, że faktycznie świadczył on pracę zaliczaną do wykonywanych w szczególnych warunkach na podstawie przepisów cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Uznając wyżej wskazany okres jako okres pracy w warunkach szczególnych oraz łącząc go z okresem uznanym przez organ rentowy przekracza on ustawowo wymagany próg pracy w tychże warunkach wynoszący 15 lat i łącznie wynosi 17 lat 3 miesiące 4 dni.

Sąd Okręgowy wskazał, że z poczynionych ustaleń wynika, iż K. B. legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył 60 lat życia, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz pracował w warunkach szczególnych ponad wymagane 15 lat. Tym samym wnioskodawca spełnia wszelkie przesłanki do ustalenia mu prawa do emerytury od dnia 30 listopada 2012 r., tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze; 2/ naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów; 3/ sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie, że wnioskodawca spełnił wszystkie warunki wymagane do przyznania emerytury, w tym ponad 15 - letni okres pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Po uzupełnieniu postępowania dowodowego Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie przedstawiając logiczną argumentację prawną. Ustalenia sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 r., sygn. II UKN 61/97 - OSNAP 1998 r., nr 3, poz. 104; wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1998 r., sygn. II CKN 923/97 - OSNC 1999 r., z. 3, poz. 60; wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 1999 r., sygn. I PKN 21/98 - OSNAP 2000, nr 4, poz. 143).

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów apelacji należy stwierdzić ich bezzasadność.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia i twierdzeń zawartych w apelacji, istotą sporu na obecnym etapie postępowania było ustalenie, czy praca wykonywana przez ubezpieczonego w okresie od 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia 1998 r., na stanowisku kierownika obwodu była pracą w warunkach szczególnych, określoną w pkt

24 działu XIV wykazu A do Rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, świadczoną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W wykazie A dziale XIV poz. 24 cyt. rozporządzenia wymieniona jest kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. W tym przypadku chodzi o dozór inżynieryjno - techniczny nad pracami wymienionymi w dziale II wykazu A, tj. pracami przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektromagnetycznych i cieplnych.

Sąd Okręgowy, biorąc pod uwagę zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, stwierdził, że wnioskodawca wykonywał w spornym okresie pracę w warunkach szczególnych, o jakiej mowa w powyższych przepisach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Skarżący organ we wniesionej apelacji podniósł, że już z samych zeznań wnioskodawcy wynika, że nie wykonywał w spornym okresie pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca zeznał bowiem, że praca biurowa zajmowała mu 2 godziny dziennie.

Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe o dowód z uzupełniających zeznań wnioskodawcy w charakterze strony na okoliczność zakresu i obowiązków ubezpieczonego o charakterze administracyjnym (biurowym).

Wnioskodawca zeznał, że na stanowisku kierownika obwodu w okresie od 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia 1998 r. wykonywane przez niego czynności biurowe niemal wyłącznie („w 99%”) związane były z nadzorem i dozorem. Do takich czynności zaliczył przykładowo wypełnianie książek ruchu, czy książek awarii. Natomiast w znikomej części („1 %”) czynności te dotyczyły tzw. spraw pracowniczych, np. przekazania wniosku urlopowego podległego pracownika do siedziby zakładu (k. 103v a.s.).

Sąd Apelacyjny dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy co do rodzaju i zakresu wykonywanych przez niego prac biurowych (administracyjnych), gdyż pokrywały się z zeznaniami świadków i znajdowały pokrycie w aktach osobowych wnioskodawcy. Nadto okolicznością przemawiającą za przyjęciem, że zakres wynikających z kodeksu pracy obowiązków wnioskodawcy był niewielki, jest fakt, iż grupa podległych mu pracowników liczyła od 8 do 12 osób. Był to zatem niewielki zespół, niewymagający zwiększonego nakładu pracy w powyższym zakresie ze strony kierownika.

Podkreślić należy, że zarówno z lektury zakresu obowiązków ubezpieczonego, jak i zeznań świadków oraz samego wnioskodawcy wynika, że jego działania na zajmowanym stanowisku ograniczały się wyłącznie do jednostki, którą kierował. A zatem wszelkie czynności administracyjno – biurowe, które wykonywał, pozostawały w bezpośrednim związku z wykonywanym dozorem inżynieryjno – technicznym. W wyroku z dnia 11 marca 2009 r., sygn. II UK 243/08, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że przy ocenie, czy praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach (wykaz A, dział XIV poz. 24 stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze) odróżnić należy czynności administracyjno – biurowe ściśle związane ze sprawowanym dozorem inżynieryjno – technicznym, stanowiące jego immanentną cechę, od czynności, które nie pozostają w żadnym związku z dozorem i stanowią dodatkowe obowiązki pracownicze.

W sytuacji, gdy obowiązki pracownicze stanowiły nikły procent czynności wykonywanych przez wnioskodawcę na stanowisku kierownika obwodu w spornym okresie, należało w ocenie Sądu Apelacyjnego zaliczyć powyższy okres do okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Tym samym przyjąć należy, że skarżący udowodnił w procesie co najmniej 15 – letni okres pracy w warunkach szczególnych.

Za bezzasadny uznać należy, zawarty w apelacji, zarzut przekroczenia przez Sąd I instancji granicy swobodnej oceny dowodów, bowiem skuteczna obrona stanowiska skarżącego w tym zakresie wymagałaby wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny

wszystkich istotnych dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1998 r. II UKN 151/98 – OSNAPiUS 1999/15/492; z 4 lutego 1999 r. II UKN 459/98 – OSNAPiUS 2000/6/252; z 5 stycznia 1999 r. II UKN 76/99 – OSNAPiUS 2000/19/732). Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy należycie wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu które podważałyby prawidłowość dokonanej oceny. W szczególności stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo nie dał wiary zeznaniom świadka J. L., skoro świadek ten de facto nie dysponował wiedzą na temat czynności wykonywanych przez wnioskodawcę w spornym okresie.

W świetle powyższego niezasadny jest także zarzut sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na uznaniu przez Sąd I instancji, iż wnioskodawca spełnił warunek ponad 15 – letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Reasumując, stwierdzić należy, że ubezpieczony spełnił wszystkie warunki do przyznania mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Ubezpieczony ukończył w dniu (...). 60 lat. Na dzień 1 stycznia 1999 r., tj. na datę wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, posiadał 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W procesie wykazał, że legitymuje się okresem 15-lat pracy w warunkach szczególnych. Spełnił zatem wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w zw. z art. 32 ust. 2 i 4 tej ustawy i w zw. z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok jest prawidłowy i musi się ostać, apelacja nie zawierała zaś żadnej argumentacji przemawiającej za uwzględnieniem wniesionego środka zaskarżenia.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.